

El Gran Premi de la 22 edició del Saló del Còmic i els altres guardonats reflexionen sobre la salut del sector a l'Estat

Xavier Cester
BARCELONA

Horacio Altuna: "El còmic espanyol no segueix la realitat"

"No cal parlar de crisi". Així ho creu Fermín Solís, autor revelació d'aquest Saló del Còmic que avui tanca les seves portes a l'estació de França. Malgrat tot, la reflexió sobre la salut del sector es va imposar entre els diferents guardonats d'aquesta 22 edició.

Les culpes van estar repartides. Per Manel Fontdevila, guanyador del premi a la millor obra per *Mantecatos*, "els tebeos haurien de ser millor del que són". Col·laborador regular d'*El Jueves* -"una illa amb 30 dibuixants que poden viure del còmic"-, Fontdevila creu que si els autors "treballen per la gent, parlen del carrer, la cosa funciona". L'allunyament de la realitat és el principal blasme que Horacio Altuna, Gran Premi del Saló, fa de la situació de la història a l'Estat: "Ha deixat d'abordar temes quotidians, no segueix la realitat del país, com l'atur juvenil o la violència de gènere".

Altuna apunta a "l'augment espectacular de la tirada de superherois i manga. Hi ha exemples interessants de manga per adults, però la lectura de superherois és infantil i juvenil, no acompanyen el

Els guardonats de la 22 edició del Saló del Còmic de Barcelona, a l'Estació de França

"Ens sentim molt acompanyats" tant pel públic com pels mitjans de comunicació, afirma l'editor d'El Víbora

creixement intel·lectual del lector". El dibuixant argentí constata, a més, la "desaparició del lector de 40 anys, adult". Com a corollari, la falta de lectors fa que "amb 3.000 exemplars de tirada, es cobren 200 mil pessetes per sis mesos de feina. Així no surten els comptes".

Josep Maria Berenguer, editor d'*El Víbora*, no creu en les subvencions com a solució als

problemes del còmic. "L'important és que la gent compri el que fas", afirma. Pel que sí que va apostar és per polítiques com les que es donen a França, de beques públiques als joves creadors, i perquè el còmic entri de ple dret a les biblioteques. Berenguer va comentar amb esperança la reunió que van tenir representants de les biblioteques de la Generalitat, la Diputació i l'Ajuntament de Barcelona amb editors i distribuïdors a la qual "es va arribar a una certa entesa".

Continua 'El Víbora'?

Amb el premi a la millor revista al calaix -"maleïda la gràcia que em fa, és l'única", afirmava amb ironia-, Berenguer veu amb un cert optimis-

me la continuïtat d'una capçalera històrica com la d'*El Víbora*, de la qual es va anunciar el tancament imminent. "Ens sentim molt acompanyats" tant pel públic com pels mitjans de comunicació, reconeix amb "l'esperança de recuperar lectors", tot i admetre que "els diners són l'únic déu de debò".

El Gran Premi del Saló té un punt extra de satisfacció per a Horacio Altuna, que ha passat la meitat de la seva carrera a casa nostra: "Pot ajudar a cicatrizar les ferides que vaig poder tenir al marxar del meu país". Després "que em vaig allunyar el 1989 del món tradicional del còmic" per col·laborar amb *Playboy* i la premsa diària, l'autor argentí treballa ara en una nova història -"la faig per a mi, després la inten-

taré vendre"-, ambientada "als anys 30, amb jazz, humor i elements policials".

Per a Luis Durán, el premi al millor guió per *Antoine de las Tormentas* (el tercer consecutiu que rep, després de ser autor revelació el 2002 i millor guió el 2003) és la consolidació de la seva carrera després de "20 anys publicant a fanzines i autoeditant-me", malgrat que creu que publicar a l'Estat un àlbum de 150 pàgines "és molt difícil". L'autor revelació d'aquest any, Fermín Solís, espera que el premi li permeti regularitzar la seva trajectòria després de publicar cinc tebeos en cinc editorials diferents. De moment, les seves obres seran publicades als Estats Units i al Canadà.

El còmic del dia

► Publicat a França fa quatre anys, *La guerra de Alan* (Ponent Món) segueix la vida d'un dels milers de soldats nord-americans anònims que van lluitar a Europa per alliberar-la del jou del nazisme. El dibuixant i guionista Emmanuel Guibert tradueix amb un grafisme de gran nitidesa els records, no exempts de tendresa ni d'humor, però sense èpiques sobrees, que li va transmetre Alan Ingram Cope, de qui es va fer amic fins a la seva mort. El primer volum recull l'entrenament d'Alan als Estats Units fins a la seva arribada a Le Havre el 1945, el dia que feia 20 anys. Eren altres temps, eren altres guerres.

El violent erotisme de Suehiro Maruo

Mutilacions, fel·lacions oculars, coprofilia, nens sàdics, penetracions vaginals amb munyons, castracions. L'univers de Suehiro Maruo no és apte per a sensibilitats delicades, tot i l'elegant disseny de les seves pàgines. Lacònic en les seves respostes a la premsa, el dibuixant japonès, únic representant del manga entre els convidats a aquesta edició del Saló, creu que el contrast "entre les imatges pertorbadores i un estil bell crea un efecte grotesc". Glénat ha publicat en aquesta edició *El monstruo de color de rosa*, recopilació d'històries breus editades al Japó a començaments dels anys 80 amb una concepció violenta (pervertida segons els gustos) del sexe i la violència.

Maruo reconeix la influència del surrealisme en la seva obra, citant noms com els de Luis Buñuel (per explicar la seva fixació per les llengües llepants ulls), Salvador Dalí o René Magritte, així com el de cineastes com David Lynch. El creador, que prefereix ambientar les seves històries en el passat, "el Japó ha canviat molt, el Tòquio actual no em crida l'atenció", afegeix que "mai he tingut problemes amb la censura, però les meves obres no han estat publicades per les grans editorials, perquè toquen temes tabú". Tot i així creu que "trencar tabús és un exercici necessari". Maruo considera que a Europa els seus còmics poden crear més polèmica que al Japó perquè al seu país les llibreries no se-

Suehiro Maruo és autor de mangas amb imatges especialment fortes

paren "els mangas per a adults dels que no ho són, però això està canviant", cosa que li pot crear problemes. Potser per això està pensant a dedi-

car-se "a una línia més *mainstream*". El que té clar és la raó per la qual molts el consideren un autor de culte. "Tot rau en l'erotisme".